

Ds. J.J. Roodsant

Zingen : Psalm 77 : 1

Lezen : Mattheüs 11 : 20 – 30

Gebed

Zingen : Psalm 119 : 87, 88

Geliefden, met de hulp des Heeren, en onder inwachting van de Heilige Geest, willen we uw aandacht bepalen bij Mattheüs 11 en daarvan het 28^e vers, waar we Gods Woord en onze tekst als volgt lezen:

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."

En ik noem u de volgende aandachtspunten:

1. Wie er nodigt
2. Wie er genodigd worden
3. Wat de genodigden wordt beloofd

1. Wie er nodigt

Geliefden, de Heere Jezus is rondgegaan van dorp tot dorp, van stad tot stad, van landstreek tot landstreek, en Hij heeft overal het Evangelie van vrije, soevereine genade voor verloren, verdorven en verdoemde Adamskinderen doen opklinken. O, Hij heeft overal waar Hij kwam, het overtuigende, ontdekkende, ontgrondende en afsnijdende Woord laten horen, om daarna gevallen Adamskinderen ook altijd te wijzen op de weg der zaligheid, welke de Heere is komen te ontsluiten, door Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, door het schuld overnemende, schuld betalende en schuld wegdragende werk van Zijn Zoon. O geliefden, overal heeft de Heere Jezus duidelijk gemaakt dat er geen zaligheid is uit de werken der wet, maar dat er genade voor een zondaar, door het eeuwige, verkiezende welbehagen des Vaders, op grond van de zoen- en kruisverdiensten van God de Zoon, en toegepast door het wederbarende werk van God de Heilige Geest, mogelijk is. Onvermoeibaar heeft de Heere Jezus dat woord laten horen, en aangewezen, telkens en telkens weer, dat onreine, onheilige, onrechtvaardige

Adamskinderen alleen maar zalig kunnen worden omdat Hij de schuld van Gods volk gaat betalen met Zijn dierbaar bloed, omdat Hij de zonden van Gods volk gaat verzoenen door Zijn gang naar het vloekhout, omdat Hij de wet Gods zal gaan vervullen, door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, en omdat Hij volkomen genoegdoening zal gaan schenken aan het recht Gods. De Heere Jezus heeft gepredikt dag in, dag uit. Maar wat heeft dat nu uitgewerkt? En hoe hebben de mensen op deze ernstige, heldere, duidelijke prediking gereageerd? We lezen het in het begin van ons tekstgedeelte. En daar staat dat in de grote steden Bethsáida, Chórazin en Kapérnaüm, waarin zoveel krachten zijn geschied, nauwelijks of geen mensen tot bekering zijn gekomen. Ja, ik moet het nog anders zeggen: in plaats van zich kwijt te raken aan die lieve, lieve Zaligmaker, de Zone Gods, Die uit de hemel is nedergedaald, om dat onbegrijpelijke, kostelijke werk, waartoe Hij Zich van eeuwigheid heeft gezet, te gaan volbrengen, is er vijandschap, haat en nijd gekomen. En weet u hoe dat nu komt geliefden? Dat komt omdat de Heere Jezus de zaligheid voor zondaren, voor verloren en verdorven zondaren, slechts komt te prediken, uit en door genade; slechts op grond van het Borgwerk van de Heere Jezus, voortvloeiend uit de verkiezing van eeuwigheid van de Vader. Dat komt omdat de Heere Jezus zo helder komt te stellen, dat bij dat zaligmakende werk nu helemaal niets, niets van een mens meedoet! En dat de mens, met zijn wetsgehoorzaamheid en zijn ernstigheid en zijn vroomheid en zijn vasten en zijn tienden overal buitengezet wordt. Maar weet u, die prediking is juist voor wetsgetrouwe Joden een gruwel! O, als er door de Heere Jezus verkondigd wordt dat brandoffers en schuldoffers niet voldoen aan de eis; dat een mens onbekwaam is tot enig goed om het recht des Heeren genoegdoening te schenken; dat een mens kan doen wat hij voor zich mogelijk ziet, maar alles te kort zal komen tot zijn eeuwig behoud; o als er door de Heere Jezus verkondigd wordt dat een mens helemaal niets kan meebrengen, aanbrenge en laten opschrijven bij de Heere tot zijn zaligheid, dan briest en brult dat Jodendom daar tegenin, want daar moeten ze niets van hebben. Dan haast ik mij echter om te zeggen geliefden: Dat is niet alleen bij het Jodendom zo, maar dat is bij élk mens zo, bij elk mens van nature. O, als de prediking van Gods Woord in alle getrouwheid door Gods getrouwe knechten uit mag gaan, en als er zo duidelijk verkondigd wordt dat een mens slechts uit genáde, op grond van Christus' verdiensten zalig kan worden, o dan komt er bij elk mensenkind een diepe vijandschap omhoog. Want wij mensen komen, stuk voor stuk, op uit het werkverbond; en wij mensen willen, stuk voor stuk, altijd de zaligheid verdienen; wij willen het altijd kunnen zeggen (laten we toch eerlijk zijn): trouw kerkganger geweest - en dat is mooi natuurlijk -, jaren in het ambt gestaan - en dat is groot natuurlijk -, zóveel inzet geopenbaard in de dienst des Heeren - en dat is kostelijk natuurlijk -; maar geliefden, als we dat willen neerleggen bij de Heere als mogelijkheden om zalig te worden, dan komt de Heere Jezus het ons te leren dat van ons, mensen, niets meedoet tot ons behoud. En dan zien we het tot heden ten dage toe, hoe er tegen die rechte, eerlijke, heldere, duidelijke prediking vijandschap en haat komt; en hoe men het probeert om zulke predikers de mond te snoeren. O, dan zegt men het soms: Die moet je maar niet laten komen, dat past niet zo bij ons, wij willen graag wat anders horen; om het met de profeet te zeggen: "O spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen." O geliefden, en hoe vaak in de geschiedenis hebben we al

gezien dat door die vijandschap brandstapels worden opgericht, schavotten neergezet en dat er bloed vloeit.

Maar bent u dan al eens ontdekt aan de werkelijke vijandschap in uw hart tegen dat Woord? Hebt u het al gevoeld van binnen dat u ten diepste niets hebben moet van het eenzijdige, alzijdige Godswerk, omdat u het liefst toch het nodige zelf neerlegt voor de Heere? Ja, bent u al in waarheid een vijand geworden van de enige, juiste weg, die weg waarin alleen zondaren gezaligd worden, alleen goddelozen om niet worden gerechtvaardigd? En hebt u het al moeten beleven dat u van binnen briede tegen de weg die verkondigd wordt, omdat u van nature er niets van hebben moet om als een bedelaar op de knieën te liggen voor de Heere? Om daar openbaar te komen met een kleed waar de gaten in zitten, waar helemaal niets van deugt; en om te moeten ervaren hoe onder dat kleed van eigengerechtigheid een melaatse te vinden is; een mensenkind onrein en ten dode opgeschreven? O geliefden, ik gun het u dat te hebben beleefd, uzelf zó te hebben leren kennen. Want wat zegt Gods Woord? "Vijanden worden met God verzoend." En dat blijkt zo duidelijk uit onze tekst. Want de Heere Jezus ziet daar mensen die zich afkeren van Hem en Zijn woord; Hij ziet daar mensen die tot vijanden worden, Hij ziet daar mensen die als het ware in woede ontsteken. Maar Hij ziet daar ook mensen die smárt krijgen van die vijandschap, mensen die verdriet hebben van die vijandschap, die daaronder gebúkt gaan. Hij ziet daar mensen onder Zijn gehoor die tegenstand ervaren, maar die daar zo'n pijn van hebben, omdat ze door het werk van de Heilige Geest mogen gaan zien dat zij als vijanden des Heeren de weg moeten gaan om verzoend te worden met een rechtvaardig God, in en door Christus. O, de Heere Jezus ziet daar mensen die vermoeid en belast zijn vanwege het schuldbesef, vanwege het beleven van hun verlorenheid, verdorvenheid en verdoemdheid. En dan begrijpt u dat de Heere Jezus tot die mensen de kostelijke nodiging laat uitgaan: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."

Nu is het belangrijk geliefden, dat we met ons eerste aandachtspunt eerst stilstaan bij de vraag "Wie er nodigt." En dan komt Gods Woord het ons te verkondigen: Die daar nodigt, dat is de Heere Jezus. Jawel, maar we moeten veel meer van de Heere Jezus zeggen, want de Heere Jezus is de Zone Gods; de Heere Jezus is de Schootzoon des Vaders, Die nedergedaald is uit Gods heerlijkheid, en die Mens geworden is, uit de maagd Maria, door de Heilige Geest; de Heere Jezus is God uit God, Licht uit Licht en waarachtig God uit waarachtig God. O, Die daar nodigt is de tweede Persoon in het Goddelijke Wezen, Die het in de stilte der nooit begonnen eeuwigheid heeft gezegd: "Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen." Ja geliefden, die daar nodigt is Hij, de Zone Gods Die op aarde gekomen is om de beledigde gerechtigheid van Zijn Vader genoegdoening te gaan schenken. Die daar nodigt is Degene Die de ware Silo is, de ware Rustverdiener, de ware Rustgever en Rustaanbrenger. Die daar nodigt is Hij Die Zijn hemelse heerlijkheid geen roof heeft geacht, Die de gestaltenis van een dienstknecht heeft aangenomen, en Die onder de wet geboren is, om alle zonden van Gods gekenden te verzoenen, alle schuld van Gods keurlingen te betalen, en om voor dezulken aan het recht Gods te voldoen, zodat voor hen de weg tot Gods Vaderhart weer opengebroken wordt. O, Die daar nodigt is Hij aan Wie alle macht gegeven is in hemel en op aarde, en Die door Zijn Vader gezalfd is tot het drievoudige ambt van Profeet,

Priester en Koning. Hij heeft alle macht om de nodiging te doen uitgaan tot de vermoeiden en belasten, en om het te zeggen: "Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." Ook al is Hij dan miskend door de godsdienst en door de wereld, en ook al wordt Hij dan als een misdadiger aan het vloekhout gespijkerd, niemand heeft meer recht en meer macht dan Hij, om mensen, belasten, vermoeiden en beladenen te nodigen: "Komt herwaarts tot Mij." Want Hij heeft Zijn leven gegeven en Hij gaat Zijn leven geven, voor al degenen van wie de namen geschreven staan in het Boek des levens en des Lams, en die er achtergebracht zijn, door het ware werk des Geestes, dat alles bij de Heere is verzonddigd en verbeurd, ja die er achtergebracht zijn dat ze het verdiend hebben om in de eeuwige onrust van de hel te gaan vertoeven, en daar onder de nimmer dovende vlammen van Gods gramschap te verkeren. Och geliefden, de Heere Jezus weet zo goed dat er buiten Hem geen rust is, Hij weet zo goed dat een mens zonder Hem als een rusteloze over de aarde gaat en eens terecht zal komen op die plek waar de stormen van Gods toorn zó een zullen opjagen. Ja, de Heere Jezus weet het, dat een iegelijk die Hem verwerpt, buitengeworpen zal worden in dat verschrikkelijke oord, waar hun worm niet sterft en waar het vuur niet uitgeblust wordt, en waar ze zullen roepen: "Had ik maar, had ik maar; had ik maar geluisterd naar de ernstige prediking van Gods getrouwe knechten; had ik de waarschuwingen van hen maar niet in de wind geslagen; had ik maar niet gedacht dat ik nog wel tijd genoeg zou hebben om bekeerd te worden en om de brede weg ten eeuwige verderve te verlaten; had ik maar..."

O geliefden, de Heere Jezus Die waarachtig God en waarachtig Mens is, weet wat een mens nodig heeft, u en jij en ik, om gered te worden; en daarom roept Hij zo ernstig, zo dringend en zo nodigend: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."

Maar bent u er dan al door het ware werk des Geestes achtergebracht dat u die rust nodig hebt? Hebt u al werkelijk te maken gekregen met dat overtuigende, ontdekkende, ontgrondende en ontkledende werk van Gods lieve Geest? Zijn uw zielsogen al in waarheid geopend? En hebt u er al oog voor gekregen hoe verdorven u bent? Hebt u de stank van uw zonden al beleefd? Hebt u het al ingeleefd, beleefd en doorleefd dat u volkomen in ongerechtigheid ontvangen en geboren bent, en dat u onbekwaam bent tot enig goed? En hebt u daar al eens een droefheid over gekregen? O, zijn de schendingen van Gods wet u al eens tot smart geworden? Hebt u het al eens met de psalmist uit moeten wenen: "k Ben, door Uwe wet te schenden, krom van lenden"? Ik weet het wel, dit overtuigende, ontdekkende en ontgrondende werk wordt in onze tijd zo vaak overgeslagen en vergeten; "dat is allemaal uit de tijd", zegt men; "dat is achterhaald, die toeleidende weg tot Christus doet niet meer mee." En talloze mensen denken de Heere Jezus Christus als hun Heiland en Zaligmaker te kennen, terwijl ze nog nooit in waarheid, in het binnenste des harten, zijn geworden wat ze zichzelf hebben gemaakt door de zondeval; terwijl ze nog nooit zondaar en schuldenaar voor God zijn geworden; terwijl ze nog nooit het recht, het wraakoefenende en verdoemende recht, moesten toevallen in de beleving des harten. En weet u, als dát gemist wordt, dan heeft een mens ook nog nooit in de dadelijkheid de Heere Jezus ontvangen; dan heeft hij zelfs nog nooit de Heere Jezus in waarheid nodig gekregen; dan heeft hij nog nooit in de volle beleving des harten, en niet zelden kruipend over de grond, gesmeekt en gekermd om

genade bij de Heere vandaan. Ja, dan heeft die mens die oude woorden nog nooit op de lippen genomen: “Geef mij Jezus, of ik sterf; want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.” O, onderzoek u daarom toch ernstig hoe het met uzelf is gesteld!, en of u al wel bij de Heere vandaan overtuigd bent van zonde, gerechtigheid en oordeel; of u in waarheid wel door het werk des Heeren bent afgesneden van de wereld, afgesneden van de godsdienst, afgesneden van Adam en afgesneden van het leven, om ingelijfd te zijn in Christus. O, wat zou het toch verschrikkelijk zijn als u daar niets van weet, als dat nooit waarheid is geworden, als u alleen maar uitwendig de stem van de Zaligmaker hebt horen nodigen: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”, terwijl u daar niets mee gedaan hebt, terwijl dat niets heeft uitgewerkt in uw leven. Want dan zult u eenmaal voor de Rechter van hemel en aarde komen te staan, en dan zult u alles missen om eeuwig de Heere groot te maken. Dan hebt u geen Borg voor uw schuld en geen rust voor uw ziel; dan hebt u niets om in te rusten en niets om op te rusten; dan hebt u geen grond onder uw bestaan en geen fundament onder uw levenshuis; ja, dan hebt u gebouwd op zandgrond en drooggrond. En dan zal uw bestaan worden weggespoeld en weggestormd in de stortregens en de waterstromen en de winden van Gods oordeel en van Gods toorn, om eeuwig terecht te komen in de poel van vuur en zwavel. O, dat u er toch achterkwam, in het binnenste des harten, in de volle beleving der ziel, dat u de Heere Jezus niet missen kunt. En dat u toch ging hunkeren en verlangen naar het moment waarop u Hem in de dadelijkheid geschonken krijgt, vanachter het recht, van Isrels God.

En dan spreekt onze tekst zo duidelijk over een “herwaarts” komen: “Komt herwaarts”, zegt de Heere Jezus. Dat betekent dus: terugkomen, want herwaarts komen is terugkomen. En hiermee wijst de Heere Jezus aan dat wij, door onze zondeval, van Hem vandaan gelopen zijn. O, wij mensen, hebben door onze val in Adam, de liefdesband met God verbroken, en we willen niets anders meer dan van God vandaan leven, en van God vandaan lopen, en van God vandaan werken. We willen niets anders meer dan de lusten en begeerten van ons leven uitleven. En hierdoor is onze leefrichting nooit anders dan maar van God vandaan, zover mogelijk van God vandaan. En wat is het daarom groot dat u en jij en ik, die van nature zover van God vandaan leven, vanavond die kostelijke woorden in onze oren mogen horen klinken, en uit de mond van de Heere Jezus mogen vernemen: “Komt herwaarts tot Mij”; kom terug naar Mij, keer je om en kom naar Mij toe, verander van leefrichting en werp je toch aan Mijn voeten; kom toch hierheen, want Ik, “Ik zal u rust geven.” Maar weet u, als die roepstem en lokstem des Heeren wérkelijk wordt gehoord – en dan bedoel ik: niet als uitwendige roeping, want iedereen die onder het uitroepen van die woorden zit, hoort ze met zijn oren; maar als inwendige roeping, omdat de Heere de oren is komen doorboren, omdat de Heere het stenen zondaarshart is komen aan te raken – als dus die uitwendige roeping tot inwendige roeping is geworden, o geliefden, dan komt een mens erachter dat hij geen voeten heeft om naar de Heere Jezus toe te gaan. Ik weet het wel, dat wordt tegenwoordig anders uitgelegd, nietwaar; maar we zullen ons maar in eenvoud aan de Schrift houden. Dan wordt daardoor een mensenkind geconfronteerd met het feit dat hij geen mogelijkheid heeft om zichzelf te bekeren, om zichzelf om te keren en om in waarheid “herwaarts” naar de Heere Jezus te gaan. Dan komt een mens erachter dat hij niet alleen onbekwaam is tot enig goed, maar

dat hij zichzelf absoluut niet bekeren kan omdat hij in zichzelf dood is in de misdaden en de zonden. O, dan gaat zo'n mensenkind roepen, roepen tot de Heere: "Heere, trek mij; trek mij, wij zullen U nalopen." Dan leert zo een constant de troon der genade aanlopen met de bede: "Heere, bekeer Gij mij, zo zal ik bekeerd zijn." Ja geliefden, dan ligt zo een zoveel mogelijk op stille plekjes, in de slaapkamer, of op het land, in de schuur, of daar waar hij alleen kan zijn, op de knieën, om te kermen en te roepen tot de Heere, om dat wonder, om toch tot die lieve, lieve Zaligmaker te mogen komen. Ja, dan gaat het hart zo uit om zich te mogen verliezen aan die Heere, Die het daar uitroept: "Komt herwaarts tot Mij, en Ik zal u rust geven." O geliefden, is dan die roep ook in uw leven al opgeklonken? Mag u hier uw hart dan al bijleggen? Mag u het al weten: dat ken ik, dat is ook praktijk in mijn leven? En mag u dit al in stilte beamen, omdat u zo'n kermer en zo'n roeper bent, omdat die lieve Zaligmaker u nog steeds niet in de dadelijkheid is geschonken, vanachter het recht? En zou u niets liever willen dan weg te zinken in Zijn armen, dan Hem te aanbidden en beminnen als uw hemelse Bruidegom? Ja, dan Hem te verheerlijken, Die daar aan het vloekhout van Golgotha Zijn handen en voeten met nagels heeft laten doorboren; Die nedergedaald is tot in de diepste gekrochten van de hel, om de grootste der zondaren zalig te maken? O, wat hoop ik toch dat u, evenals het hijgend hert, der jacht ontkomen, schreeuwt naar de frisse waterstromen, verlangt naar God; en dat u bidt en smeekt of Hij u rust wil geven, door die enige Rustverdiener en Rustaanbrenger en Rustschenker, de Heere Jezus Christus.

Och geliefden, we leven in zo'n donkere tijd, en er gaan zoveel leugenredenen uit; er zijn er tallozen, vooral jonge mensen, die concluderen uit onze tekstwoorden dat ze zelf de weg der zaligheid kunnen betreden, dat ze zelf naar de Heere Jezus toe kunnen gaan en dat ze in eigen kracht de weldaden Christi zich kunnen toe-eigenen. Maar als het dan eeuwigheid voor dezulken wordt en ze komen daar te staan voor de Rechter van hemel en aarde, dan komen ze erachter dat alles kwijt is, dat alles gemist wordt voor de zaligheid; en dan zullen ze het horen uit de mond van die Rechter: "Gaaf weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt; Ik ken u niet"; om eeuwig pijn te lijden in de vlammen van de hel. O, vraagt u toch af, of u die nodigende woorden van de Heere Jezus dan wel eens écht, met uw hart, hebt gehoord, en of u niets heerlijkers kent dan die rust te ontvangen van de Heere Jezus Christus en dan die hemelse, die allerliefste en dierbaarste Bruidegom te omhelzen en u te verliezen in de aanbidding van Hem. Tegelijkertijd zal zo'n van de Heere aangeraakte ziel ervaren dat de Heere niet alleen trekt, maar dat de Heere zo een ook gaat voortdrijven, namelijk door het onweder van zonde en schuld en ongerechtigheid en de dreiging van de eeuwige dood. Maar nog veel meer gaat de Heere zo een voortdrijven door het diepe, hartelijke verlangen, bij God vandaan in de ziel gewerkt, om die Borg en Zaligmaker te voet te vallen. O, dan wordt zo een uitgedreven tot Hem, die Rustaanbrenger, om de lofprijzing van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest te doen opklinken. Ja, dan voelen dezulken in hun ziel een onrust, omdat ze nergens meer rust kunnen vinden dan alleen bij Hem, die Zaligmaker en Heiland, die Silo, die Rustverdiener, omdat Hij Zichzelf heeft gegeven aan het vloekhout van Golgotha; om alles te volbrengen tot de rust van dezulken. Dan weten dezulken, door het werk Gods, dat ze niet meer schuilen kunnen achter de wet, want die komt hen te verdoemen; en dat ze niet meer schuilen kunnen

achter het eigen ik, want dat gaat eraan, door het oordeel Gods; dat ze niet schuilen kunnen achter de wereld en achter het kleed van eigengerechtigheid, want daarvan blijft niets over dan vuile lompen; en dat er niets terechtkomt van alles wat ze zichzelf telkens weer voornemen, ja, dat er uit hen geen vrucht zal zijn in der eeuwigheid. Want ze hebben alles al geprobeerd om het bij de Heere in orde te krijgen; ze hebben geprobeerd om hun schuld te betalen, om aan de wet Gods te voldoen en om naar Gods recht in het leven te staan. Maar ze zijn erachter gekomen in de beleving des harten, dat er niets, niets lukt, niets goed gaat; alles is verzondigd, alles is kwijt. En dan moeten ze het recht Gods niet alleen billijken, niet alleen toevallen, maar ook omhelzen; ja, ze komen zó aan de zijde Gods te liggen, door het werk Gods, dat ze niet anders meer kunnen zeggen dan: "Heere, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig"! O, als dan naar Jesaja 28 : 17 de hagel de toevlucht der leugen zal wegvagen, en de wateren van Gods oordeel de schuilplaats zullen doen overlopen, dan blijft er van zo'n mensankind niets anders over dan een uitgekledede, uitgewrongen doemwaardige, helwaardige en doodschuldige, die het hoofd op het blok moet leggen, en die alleen nog maar het recht Gods wil verheerlijken. Ach, dan wordt er door zó een gekermd om te mogen schuilen achter de Persoon van de Heere Jezus, achter het bloed van de Heere Jezus, achter de gerechtigheid van de Heere Jezus. Ja, dan zal zó een roepen en smeken, keer op keer, dagen, weken, maanden, jaren, om die Zaligmaker, die Rustaanbrenger, toch in waarheid te mogen ontvangen.

Bent u dan al zulk een door onweder voortgedrevene? Gaat uw hart dan al elke dag opnieuw uit naar die Allerliefste, om Hem in de dadelijkheid geschonken te krijgen, om weg te smelten in Zijn armen, en om door Hem, uit Hem en in Hem de aanbidding te beoefenen van dat allerliefste Wezen? O geliefden, wat zou het groot zijn, als u dat mag kennen.

We willen nu eerst met elkaar gaan zingen uit Psalm 138 en daarvan het 4^e vers:

*Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven;
Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt,
Uw rechterhand
Zal redding geven.
De HEER'is zo getrouw als sterk;
Hij zal Zijn werk
Voor mij volen-den;
Verlaat niet wat Uw hand begon,
O Levensbron,
Wil bijstand zenden.*

2. Wie er genodigd worden

En dan kan het niet anders geliefden, of dan dringt zich, met ons 2^e aandachtspunt, de vraag aan ons op, wie er genodigd worden. En dan begrijpt u, maar ik zeg het nog maar een keer, dan gaat het niet om de uitwendige nodiging, want die komt tot allen die onder de bediening van Gods Woord zitten, maar dan gaat het om de inwendige nodiging. En dan is

de Heere Jezus in onze tekst zo duidelijk, want dan spreekt Hij daar degenen aan die vermoeid en belást zijn. “Ja maar”, zegt u onmiddellijk, “wie worden er dan mee bedoeld: die vermoeid en belast zijn?” O, dan geeft de godsdienst hierop zo’n leugenachtig antwoord; want dan zeggen zij dat degenen vermoeid zijn en door de Heere Jezus bedoeld worden, die met ziekte te maken hebben gekregen, die rouw dragen, die in eenzaamheid over de wereld gaan, en die tegenslagen hebben te verwerken. Dan zijn degenen die vermoeid en belast zijn, degenen die zware strijd hebben te leveren om het hoofd boven water te houden; dan zijn het de mensen aan de zelfkant van het leven, die nauwelijks of geen kansen hebben gekregen; en dan wordt er door de godsdienst gezegd dat dezulken die zó vermoeid zijn, die rust zullen ontvangen bij de Heere Jezus vandaan.

Maar wanneer we eens naar de Heere Jezus Zelf luisteren en naar Zijn getuigenis, o dan komen we er wel achter dat vermoeiden voor de Heere Jezus heel ándere mensen zijn; en dat dát de mensen zijn die door het onwederstandelijke werk van de Heilige Geest overtuigd zijn van zonde, gerechtigheid en oordeel! Ja, dat zijn de mensen die met de geestelijkheid van de wet te maken gekregen hebben; die zijn erachter gekomen dat ze ál Gods geboden hebben overtreden, en dat ze een schuld bij de hemelse Schuldheer hebben van de aarde tot aan de hemel! Om erachter te komen, dat ze geen kwadrantpenning op zak hebben om die schuld te kunnen afbetalen. Dan zijn die vermoeiden degenen die zicht hebben gekregen op Gods recht en gerechtigheid, en die vermoeid zijn geraakt omdat ze geprobeerd hebben aan dat recht en die gerechtigheid te voldoen. O, ze hebben het uitgeroepen: "Heere, wees lankmoedig over mij, en ik zal U alles betalen." En ze zijn ijverig geworden in het bezoeken van alle kerkdiensten die er in de buurt maar gehouden werden. Ze hebben geen gelegenheid overgeslagen om uit de Schrift te lezen en om hun handen te vouwen tot gebed. Ze hebben zich beijverd, op allerlei manieren, in het kerkenwerk om maar aan dat recht Gods te voldoen. Maar ach, hoe drukker ze bezig waren en hoe meer ze zich gingen inzetten, des te meer kwamen ze erachter dat ze te kort kwamen bij de Heere. O wat zijn ze vermoeid geraakt door dat werken en dat werken en dat werken. En we komen er zo achter dat dát de weg is die al degenen gaan in wier hart en leven de Heere komt te werken. Want als die mannen na de Pinksterpreek van Petrus geraakt worden in hun hart, dan horen we hen uitroepen: “Wat zullen wij dóen, mannen broeders?” En als de stokbewaarder in Filippi, Paulus hoort spreken, en door het werk Gods tot diep in zijn ziel geraakt is, dan zegt hij: “Lieve heren, wat moet ik dóen opdat ik zalig worde?” Weet u, als een mens te maken krijgt met het ware werk Gods, en als hij zelfkennis en Godskennis krijgt, en in het licht van Gods recht zijn schuld krijgt opgebonden, dan wil die mens altijd aan het werk; dan gaat hij zich altijd inzetten om te proberen iets te verzamelen in de gebroken bakken van zijn eigen bestaan. En tegelijkertijd, hoe harder hij nu werkt geliefden, hoe meer hij erachter komt dat hij alleen nog maar te kort komt en dat het niets wordt, begrijpt u? Dan wordt hij, zoals Gods Woord zegt, gewaar dat hij is als de Moorman, die probeert om zijn zwarte huid blank te maken; en dat hij is als het luipaard, dat zijn vlekken wil veranderen. O, dan kan hij zwoegen en ploeteren, maar hij raakt als het ware steeds dieper en dieper van zijn doel vandaan. Begrijpt u hoe vermoeid die mens is geliefden? O, hij moet het ervaren hoe het bed te kort blijft en het dek te smal, om te verschijnen voor die rechtvaardige en heilige God. O, zó

een wordt in de beleving almaar goddelozer, almaar onrechtvaardiger, almaar ellendiger, almaar armer; en er mislukt almaar meer. Er komen steeds diepere scheuren in het web van eigengerechtigheid; en de mogelijkheid van zalig worden, wordt steeds, steeds onmogelijker. En dan zijn er bij die mens ook nog zo vaak – ach, hij spreekt daar niet over, maar het is wel zo – vele onreine gedachten en vele vleselijke begeerten. En dan komt die mens er steeds meer achter dat hij altijd weer zijn eigen ik bedoelt!, en dat hij nog geen ogenblik gelijkvormig is aan de wil van God. O, die mens gaat almaar gebogener over de aarde onder de steeds zwaarder wordende last des Heeren, en de vermoeidheid des harten neemt met de dag toe. Ja, hij gaat erachter komen dat hij nergens anders naar op weg is dan naar het ómkomen onder en door het verdoemende recht Gods. Wat is het dan een wonder als er dan vanavond nog verkondigd mag worden, en die roepstem klinkt: “Komt herwaarts tot Mij, en Ik zal u rust geven.” O geliefden, als dat in waarheid wordt gehoord, dan komt daarmee openbaar dat geen mens door het werkhuis behouden zal kunnen worden, maar dat die rust gegeven zal worden; gegeven aan allen die in waarheid met zichzelf zijn omgekomen onder en door het verdoemend en wraakoefenend recht Gods; en die vanachter dat recht Gods, in de dadelijkheid, de Zaligmaker geschonken hebben gekregen.

O geliefden, die rust zal hun gegeven worden. Hebt u dat al eens werkelijk gehoord, dat het u gegeven wordt? En bent u daarom al eens in waarheid een uitgewerkt mens geworden? Aan het einde gekomen met uw eigen mogelijkheden, als een verlamde, als een vermoeide, als een omgekome onder het recht Gods? Alles kwijtgeraakt, om te beseffen: die rust wordt je gegeven? Een mens kan ook zo vermoeid raken omdat de boze hem zo aangrijpt en omdat de boze hem zo aanvecht, omdat de boze hem zo bespringt. En een mens kan ook zo vermoeid raken omdat het vlees nooit de wet Gods houdt, omdat hij dat ook niet kán. O, een mens kan zo vermoeid raken omdat die oude mens altijd maar de verkeerde kant uittrekt; een mens kan zo vermoeid raken omdat hij het gaat zien: niets goeds in zichzelf.

Vele mensen in onze tijd hebben helemaal geen last van die vermoeidheid, want ze hebben helemaal geen last van aanvechtingen en van strijd; en ze hebben geen last van zonde en schuld, want ze praten zichzelf de vergeving der zonden aan. En wat hoop ik daarom toch dat u die ware vermoeidheid leert kennen, en dat u almaar gebogener door het leven gaat en almaar armer en ellendiger wordt, omdat u de afgaande weg van Psalm 130 bewandelt. En weet u, dan gebeurt het niet zelden dat een mens op die weg zó vermoeid raakt, dat de duivel hem bijna in de vingers krijgt door te zeggen: Ach mens, voor jou is het toch allemaal te laat, voor jou is er geen zaligheid meer mogelijk, voor jou is er geen rust meer mogelijk; je hebt die woorden toen wel gehoord, maar er is daarna niets gebeurd in je ziel, het is geen waarheid geworden mens. En dan komt de duivel er niet zelden zó een te voeren naar het diepe water; en dan glinstert het water uitnodigend, om maar een eind aan het leven te maken. En wat probeert de duivel somtijds al om een mensenkind te voeren naar een hoog gebouw, om er maar af te springen; want elk ogenblik wordt de verdoemenis alleen maar verzwaard, zo zegt hij. En die rust, waar is die wezenlijke rust? En wat wordt die rust ook vaak gemist, als de twijfelingen aan de waarheid van Gods Woord een mens onrustig maken; of als hij beeft van angst voor overspel, voor een wellustig oog; of als een mens met een driftige natuur te worstelen heeft, of als hij een

humeur heeft waar hij alle dagen last van heeft, of een onbedwingbare tong; o, wat een vermoedheid kan er dan zijn! En dan mag vanavond het woord van de Heere Jezus in uw en jouw leven klinken: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid zijt.”

O geliefden, als dat naar binnenslaat – en wat gun ik u dat met mijn hele hart – dan ziet zó een die plaats, die plaats in de armen van de Heere Jezus, waar rust gevonden wordt; dan ziet zó een de Heere Jezus in Zijn verzoenend werk, in Zijn schuld betalend werk, in Zijn reddend werk. Dan ziet zó een de Heere Jezus afdalen tot in de diepste diepte van de Godverlatenheid en van de helse smarten, om vermoeiden te redden en te zaligen; om voor vermoeiden een Schuilplaats te zijn. Dan kan het niet anders, of dan gaat zó een de Heere vragen om toch te komen doortrekken, en om hem in de dadelijkheid de Heere Jezus te schenken van achter het recht, om weg te zinken in de armen van die Rustaanbrenger en die Rustverwerper; en om de ware rust te ontvangen. O, om dan niemand anders meer te zien dan de Heere Jezus alleen; en om dan te proeven en te smaken hoe goed nu de Heere is, in die lieve, lieve Zaligmaker. O wat zou het groot zijn, als u daarvan weten mag geliefden.

Maar we moeten nog breder antwoord geven op de vraag *wie er genodigd worden*; want het zijn niet alleen de vermoeiden, het zijn ook de belásten; “die vermoeid en belast zijn.” En dan begrijpt u het, het gaat hier om de mensen die belast zijn door hun erfschuld, door hun erfzonde en door hun erfsmet; maar ook door hun dadelijke zonde en schuld. Ze zijn belast omdat ze de schuldbrief des Heeren overhandigd kregen, met de eis: “Betaal Mij wat gij schuldig zijt.” Ze zijn belast omdat ze alles toegerekend krijgen, van de vroege jeugd af aan, wat ze de Heere hebben aangedaan. En ze kúnnen niets anders dan de Heere gelijk geven als Hij zó een komt weg te werpen in de hel; ja geliefden, ze kunnen niets anders meer uitroepen dan: “Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!”, als de Heere komt door te trekken. En ze kunnen niets anders meer dan het recht Gods omhelzen, want God is een rechtvaardig God. En God kan niet van Zijn recht af, Hij kan de zonde niet door de vingers zien, ook al wordt dat vandaag aan de dag vaak zo anders uitgelegd. Maar die mens, die belaste mens, moet de Heere toevallen en hij moet het de Heere zeggen: “Heere, verdiend, verdiend.” Ik kom veel mensen tegen die ernstig zijn in de leer, die oppassend zijn in het leven en die weten hoe de Heere een mens komt te bekeren; maar ze zijn nog nooit werkelijk tot een vermoeide en belaste geworden in de zin van onze tekst. En ik kom veel mensen tegen, o zeker, die willen zalig worden en die willen naar de hemel om eeuwig gelukkig te zijn; maar geliefden, het is dezulken nog nooit te doen geworden om de Heere Jezus Christus!; het is dezulken nog nooit te doen geworden om de eer en de verheerlijking van God de Vader!; het is dezulken nog nooit te doen geworden om eeuwig te zingen van Góds goedertierenheên! En dus is het dezulken ook nooit te doen om de ware rust van die Rustaanbrenger, de Heere Jezus Christus!

Ach geliefden, waar is het u nu om te doen? Toe, wees eens eerlijk, onderzoekt het eens. Is het u werkelijk te doen om de ere Gods en de verheerlijking Gods? Bent u werkelijk een vermoeide en een belaste geworden? Och en dan zijn het juist die vermoeiden en belasten, tot wie de Heere Jezus zegt: “Ik zal u rust geven.” Niet de vromen, niet de zedelijken, niet de godsdienstigen, niet de mensen die hun handen en hun zakken vol

hebben met verbondsbeloften, omdat ze gedoopt zijn, of openbare belijdenis hebben afgelegd, maar de vermoeiden en de belasten; die mensen die slechts konden uitroepen: “O God, zijt mij zondaar genadig”; die ontvangen rust.

3. Wat de genodigden wordt beloofd

En dan ben ik bij ons derde aandachtspunt: *Wat de genodigden wordt beloofd*. Dat is dus rust; dat zegt de Heere Jezus; rust; silo: rust, geliefden. Maar hoort u het goed, dat is de rust, die die Rustaanbrenger, de Heere Jezus Christus, heeft verdiend; die rust bij Hem vandaan. En wanneer we dat woord wat onderzoeken, dan betekent rust: een rustpunt; dan betekent rust: een steunpunt. Dezulken zullen kunnen rusten in en steunen op; ze zullen houvast kunnen hebben aan die lieve, lieve Zaligmaker; ze zullen in Hem kunnen rusten en in Hem mogen wegzinken en wegzakken. En de Heere zál die rust geven. Wat zegt onze tekst?: aan die vermoeiden en belasten. Ach, misschien zitten er hier onder ons die denken: Zal het wel ooit gebeuren, dat ik die ware rust ontvang? Zal het wel ooit waar worden? En ze gaan als vermoeiden en belasten over de aarde; ze kunnen nergens bij, alles te kort, en ze kunnen alleen nog maar smeken en roepen en kermen tot de Heere om die rust. En wat zegt nu de Heere Jezus? Ik zál die vermoeiden en belasten die rust geven; dat zál Ik dóen, daar hoeft niet aan getwijfeld te worden. O als u zich zo'n vermoeide en belaste mag weten, hoeft u er nooit aan te twifelen, want dan zál de Heere, op Zijn tijd, rust aan u geven. En dan moet ik nog een stapje dieper; want wanneer we goed naar dat woord “rust” kijken, en wanneer we ten diepste ontdekken wat de inhoud van dat woord is, en wat daarmee die belaste en vermoeide beloofd wordt, dan kom ik terecht bij de Heere Jezus Zélf, als Hij daar zegt: “Ik zal u rust geven”, dan begrijpen we het: dat is alleen rust in en uit en door Christus; ja, dat is Christus Zélf. De Heere Jezus biedt als het ware Zichzelf aan, de Bron van rust, de Bron van leven; want de Heere Jezus is de Grondsteen van de Kerke Gods; Hij is het Rustpunt van het hart van al Gods keurlingen; Hij is de vaste Rots van het behoud; Hij is het Fundament Waarop al Gods gekenden van eeuwigheid worden gebouwd; de Heere Jezus is de Rust Zelve, Die geschonken wordt. O geliefden, die vermoeiden en belasten, die gebogen over de aarde gaan, die in zichzelf niets anders hebben dan zonde en schuld, door het ware, ontdekkende, ontgrondende en ontkledende werk des Geestes, die mogen het horen, dat ze die Rust, dat ze die Silo (Die eens gekomen is) eens zullen ontvangen, vanachter het recht. Als ze daar in de volle beleving des harten, onder het verdoemende en wraakoefenende recht, zullen omkomen, o dan zal Hij hun in de dadelijkheid worden geschonken! En in Hem zullen ze ontvangen Zijn weldaden, Zijn gerechtigheid, Zijn heiligheid en Zijn heerlijkheid. In Hem en door Hem zullen ze gereinigd worden van alle ongerechtigheden; in Hem en door Hem hebben ze een Toevlucht in het oordeel Gods en mogen ze achter Hem schuilen, ja in Hem schuilen. O geliefden, waar rust ú dan op? Wat is dan uw rustpunt? Waar vertrouwt u op? Is dat die Zaligmaker en Heiland?

O **onbekeerden** onder ons, wat steunt ge vaak op gebroken rietstaven van eigen kracht en eigen mogelijkheden. Maar past toch op, want die zullen u de handen doorboren. En als ge daarop blijft steunen tot aan het eind van uw aardse leven, o dan zult ge weggeworpen worden in de vlammen van de hel. Onbekeerden, vraagt toch de Heere, om in uw leven te komen en om u

tot een waarachtig vermoeide en belaste te maken; ja, om u te beroven van al uw eigen leunsels en steunsels, zodat ge leert kermen om Hem, de ware Rustaanbrenger.

En bekommerden onder ons, och ge zijt er zo aan ontdekt nietwaar, wie ge zijt geworden in Adam; wat hebt ge uw schuld thuisgekregen; o wat hebt ge ervaren dat ge een walgelijk mensenkind zijt, volkomen verdorven en ten dode opgeschreven als een melaatse. Maar bekommerden, wat hebt ge toch mogen zien dat kostelijke plekje aan de boezem van de hemelse Bruidegom, Die blank is en rood, en Die de banier draagt boven tienduizend. En wat hunkert ge ernaar om in die Rustaanbrenger uw rust te vinden. Ach, vraagt de Heere dan toch maar om te komen doortrekken, opdat ge alles van uzelf zult kwijtraken, onder en door het verdoemende en wraakoefende recht, om in de dadelijkheid de Zaligmaker geschonken te krijgen als het Rustpunt van uw hart; om alles in Hem kwijt te raken; om het in Hem opgelost en verklaard te krijgen; ja, om afgesneden van Adam, ingelijfd in Christus te zijn!

En volk des Heeren onder ons, o wat mocht ge Hem geschonken krijgen nietwaar, maar wat zijt ge daarna vele malen belast en vermoeid geworden door de aanvechtingen van de satan, door de zwakheden van het vlees, door de oude mens, die maar opspeelt, keer op keer. O, wat zijt ge vaak rusteloos over de aarde gegaan omdat ge niet op uw plekje waart. O volk, vraagt toch de Heere om nog eens leven aan de ziel te willen schenken. Vraagt toch de Heere om u nog eens op te komen trekken tot in de binnenkamer van die lieve, lieve hemelse Bruidegom, om daar nog weer eens te proeven en te smaken hoe goed de Heere is. Och volk, vraagt toch om eens de nadere weldaden te mogen ontvangen - als u die nog mist - om de rechtvaardigverklaring van de Rechter van hemel en aarde; om vandaar gebracht te worden in het hart van de Vader; om verzoend met een drie-enig God, weg te zinken in de aanbidding Gods. O volk, zie maar op Hem Die het zegt: "Ik heb de wereld overwonnen"; Hij Die gestreden heeft voor Zijn volk om de ware rust mogelijk te maken, voor een volk dat alles heeft verzondigd. Ziet daar nu maar naar uit, dat ge daar zult staan, om in en door die Silo, de Vader en de Zoon en de Heilige Geest groot te maken. Och, en getuigt daar maar van in deze donkere tijd.

O, schenke de Heere ons dan wat Zijn Naam verheerlijkt, nu en tot in eeuwigheid. Amen.

Zingen: Psalm 42 : 5

*Maar de HEER' zal uitkomst geven,
Hij, die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied.
'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen daar ik Hem verwacht,
En mijn hart, wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.*

Preek gehouden: Geref. Samenkomst te Alblasserdam, 28 Jan. 2004